

החברותא

בס"ד ערש"ק מטו"מ ר"ח מנ"א תשנ"ח

החברותא בטאון פנימי לחברים גליון מס 78

פנינים יקרים

לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה (פר' ממות). מי שאינו עושה דבורו חולין, עושה תקונים בכל היוצא מפיו ויגזור אומר ויקם לו, צדיק מושל ביראת אלקים ע"י שמירת ברית הלשון. וזהו ממות שיוכל להטות מדותיו של הקב"ה מדין לרחמים.

לידה א"א להיות כ"א ע"י צירים וחבלי לידה ומה נמשך בחינת "לידה". כן הגאולה האמיתית א"א שתהי' כ"א ע"י צירים וחבלי משית. ומה תצמח הגאולה לבנ"י. וזה: עת צרה היא ליעקב וממנה יושע (ירמ' ל) פירוש ע"י צירים וחבלים תצמח הישועה והגאולה.

אמרו חז"ל מתחילה עלה במחשבה לכרא את העולם במדת הדין ראה שאין העולם מתקיים, שתפו למדת הרחמים. וכבר צווחו קמאי דקמאי וכי יש ח"ו השתנות? ונראה... דבוראי לא חזר הקב"ה ומחשבתו יתברך נתקיימה אף לאחר הבריאה שנברא במדת הדין. אך שמסר ונתן הרשות ביד הצדיק ועשאו שותף למעשה בראשית שיהי' יכול להפך הדין לרחמים בצדקותיו ותפילותיו. ונמצא שהניח הדבר כמקרה... והכל היה בסקירה אחת.

כך ביאר אדמו"ר מרוזין זצ"ל את הפסוק רגליה יורדות מות (משלי ה) צריכים להבין ענין היסורים שאחר המיתה למה הם, הלא האדם כבר מת ולא יוכל להטיב מעשיו? אך הענין הוא כדי לזכור עוונותיו כענין בגד הנתון לכובס. וכך הוא פירושו "רגליה" היינו היסורים שיהיו לישראל קודם ביאת המשיח (כי רגל הוא בנוי לסוף) יהיה כמו דוגמת יסורים של יורדי מות היינו כי הגם כי ישראל לא יטיבו מעשיהם, עם כל זה אחר היסורים שיהיה למרק עוונותיהם יבא משיח.

כך אמר אדמו"ר ר' שמעריל מווארובקה זצ"ל בשם רבו בעש"ט זצ"ל: שקודם ביאת משיח צדקנו יסתלקו כל האותות והמופתים ונסים הגלויים והמפורסמים הממשיכים ומלהיבים לב האדם לעבודתו יתברך ואין מחיה נפשו של ישראל רק מי שיאחו באמונה.

אלה הדברים אשר דבר משה וכו' במדבר בערבה וכו' (תחלת דברים) נראה לפרש שערבה הוא לשון ערב והנה בבריתו של העולם ערב קודם לבוקר... לזה אמר בערבה מול סוף דהיינו בהתחלת שנותיו של אדם תיכף יהיו כל מעשיו מול השכינה שנקראת סוף כידוע, בין פארן כמו שדרשו רז"ל שנקרא פארן שמשם יצא פו"ר, ובין תופל כמו שפירש"י לשון דבור, והיינו שבין ברית המעור ובין ברית הלשון הכל יהי' מול סוף בקדושה ובשמירה מעולה.

כמה ישהה בין תפלה לתפלה? רב הונא ורב חסדא חד אמר כדי שתתרוגן דעתו עליו (ברכות ל) פרש"י שתהא דעתו מיושבת לערוך דבריו בלשון תחינה והיינו שאין להתפלל עד שתהא דעתו מיושבת עליו לערוך תפלה בלשון תחנונים דהיינו שאין הקב"ה חייב לי כלום (שמו"ד כ, יז) והכל רק מכח מתנת חנם שהקב"ה משפיע ברוב רחמיו וחסדיו שהם בלי שעור וגבול.

חבל על דאבדין ולא משתכחין חבל מלשון חבל היינו שצריך שיהי' לנו חבל התקשרות עם נשמת הצדיקים שהלכו לעולמם שבאם נזכור אותם יהיו גם הם זוכרים אותנו ויעוררו רחמים עלינו כמו חבל ארוך שאוחזים בו שני אנשים זה מקצה אחד וזה מקצה השני אף כי יש מרחקים ביניהם אעפ"כ באם ינענע אחד מהם בקצה הזה ירגיש חבור בקצה השני...

יש תועלת במה שהצדיק ות"ח רואה אותו. כמאמרם ראה של צדיק לברכה. כי כמו מין בעל ארס, קוי אור היוצאים מן העין מוזיקים לאדם, כן קוי עין היוצאים מן הצדיק לברכה וראה שלהם לטובה.

(יערות דבש ח"א דרשה יב)

של יאוש כאילו אתה חסר תקוה חלילה, ואין זה אלא פחת האמונה.

כי יסוד היאוש הוא טבע האדם עצמו, הנמשך אחרי התענוג והפינוק של השברון. וזה מפרנס את זה. ובודאי שאין זה יסוד ותכלית הבריאה. גם היסוד ההפכי של האדם שהוא הגאווה, אשר ע"י כל פעולה מפעולותיו הוא מגיע לרגש כאילו הוא חי על יסוד, גם זה יסוד של הבל.

נמצא, כי בחינת האנוש וטבעו, מורכב מיסודות היאוש והגאווה, אין לו שום יסוד. כי אדם יסודו מעפר וסופו לעפר. ולכן כל תכליתו הוא להגיע לבחינת עפר שהיא היפך מבחינת הגאווה. כי כך אנו מבקשים בתפילתנו: "ונפשי כעפר לכל תהיה". וכך ימצא עצמותו ביסודו האמיתי ולהגיע לתכליתו לעבוד את קדמונו של עולם בבחינת "קרוצי גושי חומר", בחינת העפר.

וכדי שנוכח להגיע לבחינת עפר שזהו "לך דומיה תהלה", כי לעפר אין פה להרים קולה על שהיא נדרסת, אנו צריכים לעבור לשלב של יסודין של אהבה שעל ידיהן נגיע לתכלית המאויים של האנוש: "כגמול עלי אמו, כגמול עלי נפשי". כפי שמצינו שרבי עקיבא עד שהגיע לבחינת אחד היה צריך לעבור מסרקות ברזל. ועמד ולא נכשל בבחינת היסודין האלו. זכה והגיע שיצתה נשמתו באחד היינו, שכל מציאות הפך להיות מציאות אחד וזכה והשיג את שלמטה ואת שלמעלה משום שהיה מקושר לאחד שלמעלה, למציאות של האמונה הפשוטה.

ובאמת, הלא זהו כל עיקר תפקידו של האדם בבריאה לגלות בעצמו ובבשרו את האלוקות בבחינת "מבשרי אחזה אלוך" ע"י

קבלתי את מכתבך ההומה שכתבת אלי באחד מימי אלול, ובקראי אותו אחוני בלהות לראות ולשמוע עד כמה יכול האנוש להיות ניתן ונקלע מסוף העולם ועד סופו. ואף כי אתה כותב במכתבך, שאילו היית שווה במחיצתי בירושלים לא היה החשך מחשיך אותך.

וכאן נעוץ הטעות הגדולה שלך. כי היסוד העיקרי של הקשר עם האיש שעמו נפגשת אי פעם פנים אל פנים, אינו זה שהדמיון מדמיין. כי מהזזה של הגוף בלי אחיזה בנפש, אין הוא אלא קשר אפסי נמס כשלג ואין לו אחיזה כלל מחמת שאין לו זיק האמונה המחזיקהו.

והעיקר של היסוד האמיתי הוא, שהאדם מתייגע ומשלים במצבו שהקב"ה מנחה אותו לפי חשבון הגלגולים, ועל כן הנהגתו עמו הוא הטוב הגמור. ע"י כך הוא נפגש עם המציאות האמיתית פנים אל פנים כמו שמשך רבינו ע"ה נפגש עם המציאות שלמענה הפקיר עצמו ועברו עליו יסורי תופת בכלל ובפרט. עד שהקב"ה בכבודו מעיד עליו "לא כן משה עבדי בכל ביתי נאמן הוא".

מחשבת דמיון התעתועים "כי אילו היה לי כך וכך" אינה אמיתית, ולכן אין זה עיקר ואין הוא יסוד. מחשבה כזו אינה יכולה להביאך אל אושרך האמיתי. כי אין אתה חי באלו הדמיונות, ואין אתה חי במציאות שלך. ולכן אתה נותן לדמיון להיות שליט עליך.

אני נפגש ועמל עם משפחות שיש להם דמיונות זהים, ומכיר שהם חיים במצב אסוני כמוד. ואין עצה אלא להיאבק מרה עם הדמיון המבקש להכניסך באסון הטבע

האין אשר מלוא כל הארץ כבודו. ובהיכל של מלך אינו חסר שום דבר, אוכל על שלחנו ושותה מימיו ונהנה מזיוו.

והכל בשכר האמונה שמאמינים בו כי מאתם לא תצא הרעות והטוב. אלא האדם בעבודתו, הכובש בחירתו לטוב, הוא ממשיך לעצמו יסוד מציאות חיוו, אשר ע"י גלגוליו והרפתקאותיו, הוא מגלה את ה"בעל כרחך אתה חיי" אשר נפח באפו נשמת חיים, וממשיך לו החיות על כל נשימה ונשימה.

אני מקוה שאתה מבין על בשרך האמור לעיל, ולכן אבקש ממך שלא תישבר באמצע הדרך, אלא להיפך צעד בו בעזר באמונה ובבטחון, אין העולם הפקר, ואף יסודיך גלויים לפניו, הוא יוצרם להיטיב לך בעבורם, וברגע שהם מגיעים להתכלית הם סרים מאליהן, אף לא רגע אחד יותר. כי הכל בחשבון דק ומדוקדק דיוק עליון.

הדרך להגיע לכך, הוא להיות גלוי לפניו, ממילא הוא יודע את גילוייו וסתרינו, כי הוא יוצרנו ובוראנו. בכל זאת, עלינו להודות לפניו, לחיות את מציאותינו האמיתית שאין לנו שום דבר מעצמנו, ולא נכסה על מומינו ופגמינו. נתחיל לחיות אמיתיים, ואז נחיה באמת שלו באור פני מלך חיים, ונזכה לתקן כל הגלגולים ועד בכלל. ונזכה להאור של שבעת ימי בראשית. בבנין בית המקדש השלישי שהוא של אש של עבודת בני ישראל בבחינת עולה כליל תקטר. אמר כי"ר.

ברגשי כבוד רב, בידידות נאמנה

שהוא מאמין בכל לבו ונפשו, שאין היסורים שלו יסורי עקר שאינם מולידים שום דבר. אלא יש ויש להם תכלית נכבדה עד למאד, תכלית גדולה כל כך, שכל תקון העולמות תלוי בהן ובאופן קבלתן ע"י בעל היסורים, כי כך נקרא שמו בעל היסורים, היינו, שהוא בעל ואדון על יסוריו להביאם לתכלית הנרצה, לכוונם למעלה, לריח ניחוח לפני אדון הכל.

כי בזמן שבית המקדש היה קיים, היה אדם עולה לירושלים, בא לו לעזרה, ומקריב קרבנו ומתכפר לו. עכשיו שאין בית המקדש קיים, אין לנו מזבח ולא כהן להקריב, אדם עצמו הוא מקום הקודש, הוא מזבח, הוא עצמו קרבנו, והוא את עצמו מזכך ומטהר. יסוריו טהרוהו, כתינוק שנולד מחדש נדמה.

וכמו שהקרבן הנרצה מבין הקרבנות, היא העולה על מוקדה, שהיא כליל תקטר לה', שאין לה בה שום הנאה, לא הבעלים ולא הכהן המקריב אותה. כך גם היסורין של אהבה, שאין להם לבעליהן שום הנאה, לא הנאה של שברון, ולא הנאה של פינוק, אף לא הנאה של סיפוק עצמי, פשוט, עובר עליהן לעומת מה שהוא חייב לבורא, הרי הם רחמים גמורים של חסד א-ל כל היום.

וכיון שזכה אדם והגיע למדרגה זו, של תכלית הידיעה שנדע שלא נדעך, שיסוריו הביאוהו לכך, אלא שלא בעט בהן, ושם עצמו כשור לעול וכחמור למשא. סוף הכבוד לבוא וצדקתו להיגלות. השי"ת מקרבהו אליו בחיבה יתרה, ופורס חסותו עליו, עד שהוא נכלל בו, כי נכלל במציאות

בליל ש"ק שאלתי להרא"ש שליט"א על מ"ש רש"י בפרשת פנחס (כ"ז ט"ו) "שיירשו בני את גדולתי" האם משה רבינו ע"ה שהי' רחוק מכל נטי' ופני' לטובת עצמו, רצה להוריש את ההנהגה לבנו? אמנם השיב לי לפני כמה שנים על כך, אבל הפעם ענה בדרך אחרת. אמר כי משה רוצה שההנהגה תעבור לבנו כדי לשמור על רציפות תורת משה, שהבן שלו יהא המשך מאביו שקבל תורה מפי הגבורה, אבל השי"ת לא רצה בבנו כי זה יכול לעורר קטרוג כי אם זה המשך הנהגת משה תהא תביעה יותר גדולה כלפי העם, ולכן יותר רצוי שיהא מנהיג פחות ערך כי משה כפני חמה ויהושע כפני לבנה.

ואמנם לסיבה זו שמשה הי' יותר גבוה מהעם היו תמיד תלונות וחטאים ולהיפך בימי יהושע כתוב "ויעבוד ישראל את ה' כל ימי יהושע" (יהושע כ"ד), כי משה הי' כפני חמה ולא יכלו להסתכל עליו מרוב קדושתו והיו מרוחקים ממנו, אבל יהושע הי' כפני לבנה שיכלו להסתכל עליו והי' לו שפה עם העם והשפיע עליו לעבוד את ה'.

שאלתי אותו ואיך יכול הי' שלמה להיות מנהיג העם אחרי דוד אביו, אמר כי שלמה היתה כבר לידתו בבחינת "ובחטא יחמתני אמי" וקומתו נמוכה בהרבה משל אביו. וזה היה טוב מבחינת בנין בית המקדש כי אילו הי' דוד בונה בית המקדש היו שופך חמתו על ישראל וכך מכיון ששלמה בנהו שפך חמתו על העצים ועל האבנים וישראל חי וקיים.

אחד שאל אותו בליל ש"ק העבר, מדוע כאשר דברה האתון הי' זה פלא גדול כי חיה מדברת, ואילו כאשר הגורל דיבר כפי שנאמר ברש"י (פנחס כ"ז נ"ו) "הגורל היה מדבר" והרי זה יותר פלא כי דומם יכול לדבר ולא מצאנו שמפליאים את הדבר. אמר הרא"ש לשואל: ואם אתה מדבר האין זה פלא, אם הי' עושה נפלאות אין זה הבדל בין חמור לדומם כי מי שם פה לאדם הלא הכל מאת ה' היתה זאת ולגבי כבודו יתברך אין הבדל.

אמר שוב פעם כי בזמן האחרון בעקבתא דמשיחא השכינה ירדה למטה ומתהלכת בקרב המחנה, ובמקום שמקודם היו צריכים לעבודה גדולה עם מאמצים להגיע לדרגה איזו שהיא, אז כיום מספיק שהאדם נותן קצת הכנעה, תפילה מעומקא דליבא, תנועה של אמת וזיז כל שהוא, כדי להגיע אל הקדושה, ותראו איך שהיצר גם את זה לא מניח לנו וסוער בקרבנו לבלי לגשת אל הקודש ולהשאר בתאוות עוה"ז והבלי. גם הסטרא אחרא אפשר לדחות בקלות, היא כבר מבחינת "חיל בלע ויקאנו" ואפשר לגרשה בתנועה של אמת והקליפות ייבטלו ועי"ז יקרבו את הגאולה השלימה.

שהשמחה במעונם

הר"ר צבי הולד ומשפ' להולדת הנכדה

הר"ר משה שטרנער ומשפ' להולדת הנכדה

הר"ר דוד הולד ומשפ' להולדת הבת

הר"ר זאב וילר ומשפ' להולדת הבת

הזלון הופקס זכאי

הר' יהושע יצחק בן חי' בילא שיחי' ומרת הושבע בת איטא ברכה תחיל' גוטמן
שיזכו לבריאות טובה ואריכות ימים ולראות פני משיח צדקנו אכיל"ר

חיל עיי

משרת החברותא

שני 3

טל: 5829488 02

תד. 5080

ירושלים 91080